

[Dohrmann]

Vi kan selvfølgelig støtte forslag om udskydelse af den 18. almindelige vurdering. Men ønsker regeringen vores medvirken til, at andre af forslagene skal gennemføres, er kravet, vi stiller, at skatterne sænkes, og at afgiftsforhøjelserne udgår. Det er fremskridtspartiets klare krav. Selv om vi er modstandere af alle de mærkværdige tilskudsordninger, der findes, synes vi også, det er helt urimeligt, at man f.eks. forhøjer mælkepriserne ved at bortskære nogle tilskud, samtidig med at man underskriver en erklæring i milliardstørrelse, hvorefter kineserne skal få bedre levevilkår. Det er ikke fremskridtspartiets politik, og den slags ting vil vi bekæmpe.

Som sagt: ønsker regeringen vores medvirken til nogle af de forslag, vi ikke vil støtte, så er kravet: skattelettelser.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Det, der virkelig slår én, når man ser på dette forlig, og når man ser det omtalt i pressen, er, at regeringen har instinkterne i orden. Statsministeren har sine instinkter i orden, det har hans økonomiminister og hans finansminister også. Man sidder ikke med finansloven og med nationalregnskabet og famler lidt rundt i blinde. Man ved lige præcis, hvor man skal slå ned. Hr. Niels Helveg Petersens instinkter er heldigvis stadig væk lidt vaklende, men det skal jeg vende tilbage til. Man slår ganske enkelt ned på de områder, hvor man er klar over, at det svækker fagbevægelsens samlede styrke. Man har den opfattelse, at fagbevægelsen er for stærk. Den har i alt for høj grad været i stand til at fastholde nogle positioner op gennem 1970'erne under krisen, og det, det drejer sig om nu, er selvfølgelig at bygge videre på de angreb, man allerede har lavet på de tilkæmpede rettigheder, som lønarbejderne har.

Det handler om dyrtidsreguleringen. Arbejderklassen har haft den automatiske dyrtidsregulering i 60 år. Den skal væk. Hvem er det så, det rammer? Ja, det rammer især de grupper, som ikke har et bevægeligt lønsystem. Det er de grupper, det rammer allerhårdst. Det er også derfor, Dansk Arbejdsgiverforening har sagt: ja men hvorfor skal vi dog have kortere overenskomstperioder, f.eks. 1 år, det er jo ikke nødvendigt, når

man har en automatisk dyrtidsregulering? Det var det, arbejdsgiverne sagde i 1960'erne.

Hvad rammer man ellers? Ja, man rammer dagpengesystemet, man rammer det maksimale loft, ikke bare for dem, der er på fuld- tidsunderstøttelse, men også for dem, der er på deltidsunderstøttelse, dem, der er på dimittendsatser. Det loft er jo allerede blevet udhulet sidste år med 7 pct., det bliver i år udhulet med 6 pct., og mon dog ikke det bliver udhulet med 6 pct. i 1985 også? Der er næppe megen tvivl om, at inflationen ikke kommer ned på de 3,5 pct., som det økonomiske sekretariat forudsier. Men det er bekvemt at have den slags forudsigelser i et år, hvor der er overenskomstforhandlinger.

Det betyder i realiteten, at dagpengesatsen når langt ned under de 80 pct., som det radikale venstre sagde fra over for i oktober 1982. Dengang ville man ikke være med. Man ville ikke være med til, at dagpengene skulle ned på en reguleringssats, der hed 80 pct. Ved slutningen af 1984 er vi nede under de 80 pct. Jeg synes selvfølgelig ikke, at det er ligegyldigt, om det hedder 90 pct. eller 80 pct., men dér, hvor det har betydning, er, hvis man igen vil regulere den i forhold til de gennemsnitlige lønindkomster. Jeg vil egentlig godt have at vide: hvad er det, der er sket siden oktober 1982, og som betyder, at de radikale nu synes, det er i orden, at man reelt er nede på et dagpengemaximum, der ligger under de 80 pct.? Et ganske pænt stykke under, når det kommer til stykket.

Det, der selvfølgelig er dødsensfarligt i disse forslag, er, at man splitter fagbevægelsen. Man spiller forskellige grupper ud mod hinanden. Det er klart, at jo lavere det generelle dagpengemaximum bliver, jo flere mennesker der bliver trykket af det, jo dårligere får de det, og jo mere uro bliver der i rækkerne hos dem, der havde højere indkomster, inden de blev arbejdsløse, eller som ved, at de virkelig vil få et drastisk indkomstab, i det øjeblik de bliver kastet ud i arbejdsløshed.

Her har regeringen svaret. Dens svar er: ja men så indfører vi supplerende forsikringsordninger. Det er virkelig at have instinkterne i behold, for så giver man et signal til de højest lønnede, til de store grupper af højt lønnede faglærte: I kan blæse højt og flot på solidariteten med de andre arbejdsløse, for vi skal nok give jer en mulighed for, at I selv